

26 Αυγούστου 2021

ΣΥΝΤΡΙΒΗ και ΟΔΥΝΗ

Μερικές φορές, η απόσταση μεταξύ αυτού που σκεφτόμαστε και αυτού που θέλουμε να πούμε είναι αγεφύρωτη. Και ανεξάρτητα από το πόσο τακτοποιούμε τις σκέψεις μας, οι λέξεις δεν μπορούν ποτέ να μεταφέρουν το πώς πραγματικά νιώθουμε μέσα μας. Συχνά λέμε ότι η ώρα του θανάτου δεν μπορεί να προβλεφθεί και όταν το λέμε αυτό φανταζόμαστε ότι αυτή η ώρα βρίσκεται σε ένα μακρινό μέλλον. Ποτέ δεν διανοηθήκαμε ότι θα σκεφτόμασταν τον Χρήστο, ως ανάμνηση. Πρόκειται για ένα πλήγμα εξωπραγματικό, μία απώλεια που συνοδεύεται από αφόρητη ψυχική οδύνη. Αν ο Χρήστος ήταν εδώ σήμερα, το ζεστό του χαμόγελο θα μας καθησύχαζε όλους εμάς ότι η ζωή θα συνεχίσει ως συνήθως, ότι ο θάνατος δεν είναι τίποτα το ασυνήθιστο, και ότι πρόκειται για κομμάτι της πραγματικότητας. Όλοι μας έχουμε αναμνήσεις από τον Χρήστο, αλλά ένα κοινό σημείο είναι ο τρόπος που αγαπούσε και ζούσε, την οικογένειά του, το λειτούργημά του, την πατρίδα του. Είχε την πιο εμπνευσμένη αφοσίωση σε υψηλά ιδανικά, ιδεαλιστής και ακάματος, κάθε φορά που μοιραζόταν μαζί μας το πάθος του για έναν καλύτερο κόσμο, τα μάτια του έλαμπαν με την πιο εκπληκτική λάμψη. Είχε την πιο θαυμαστή επιμονή να υπερασπίζει τις αξίες του και τα συναισθήματά του ήταν πάντοτε τόσο γνήσια και ειλικρινή που μπορούσε να τα νιώσει κάθε άτομο που ερχόταν σε επαφή μαζί του. Κοιτάξτε νοερά γύρω σας. Σκεφτείτε όλους όσους μοιράζονται την ίδια συντριβή. Υπάρχουν πολλοί πολύ ευγνώμονες άνθρωποι. Μερικοί είναι ευγνώμονες που είχαν τον Χρήστο μέλος της οικογένειάς τους, σύζυγο, πατέρα, γιο, αδελφό. Πολλοί, εκπαιδευτικοί, μαθητές, φίλοι, συνδικαλιστές είναι ευγνώμονες που τον είχαν συνάδελφο, δάσκαλο, φίλο, συναγωνιστή. Ο Χρήστος προσέφερε τις υπηρεσίες του στην Εκπαίδευση με αφοσίωση, προσβλέποντας σε καλύτερες μελλοντικές γενιές, κόντρα στην ισοπέδωση της εποχής μας.

Υπήρξε δάσκαλος με πάθος, αυστηρός γιατί στην πραγματικότητα αγαπούσε τους μαθητές σαν τα δικά του παιδιά. Δούλεψε περισσότερο για να εξανθρωπίσει τους μαθητές μέσω της εκπαίδευσης και του παραδείγματός του. Σήμερα, εμείς οι συνάδελφοί του, βαθιά συντετριμμένοι, τον αποχαιρετούμε αποστομωμένοι από την αβάσταγη οδύνη και του υποσχόμαστε ότι θα σταθούμε στο πλευρό της οικογένειάς του πράττοντας τα αδύνατα για να τη στηρίξουμε. Αγαπημένε συνάδελφε, φίλε, δάσκαλε Χρήστο Ζήση, καλό σου ταξίδι. Η ανάμνησή σου, το σθένος σου, το πάθος σου για τη ζωή, το φωτεινό βλέμμα σου, τα λόγια σου, τα πειράγματά σου, το γέλιο σου θα βρίσκονται στις καρδιές μας. Η ζεστή καθημερινή «καλημέρα» σου θα αντηχεί σε όλες τις τάξεις του σχολείου μας και στις ψυχές μας. Ο Θεός να σε αναπαύσει στον Παράδεισο, στη χώρα των Δικαίων, μαζί με τους Αγγέλους και τους Αγίους.

«Όσα αγάπησα στα χρόνια της ζωής μου θα σκορπίσουν
και θ' αφανιστούν μακριά μου, σύννεφα καλοκαιριού.
Όσα μ' αγάπησαν μόνο θα 'ρθουν να με χαιρετίσουν
και χλωμά θα με φιλάνε σαν αχτίδες φεγγαριού».

Βαθιά συντετριμμένες/οι,

Οι εκπαιδευτικοί του 52^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών